
241

Besluit van 22 maart 1994, houdende regels betreffende de rechtspositie van gedeputeerden (Rechtspositiebesluit gedeputeerden)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken van 14 september 1993, nr. BW93/U1933, directoraat-generaal Openbaar Bestuur, gedaan mede namens Onze Minister van Binnenlandse Zaken; Gelet op de artikelen 43, eerste en tweede lid, en 51, tweede lid, van de Provinciewet;

De Raad van State gehoord (advies van 8 februari 1994, nr. W04.93.0630.);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken van 18 maart 1994, nr. BW94/273, directoraat-generaal Openbaar Bestuur, uitgebracht mede namens Onze Minister van Binnenlandse Zaken;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. bezoldiging: de bezoldiging, bedoeld in artikel 3 en artikel 4, vierde lid;
- c. tijdstip van beëindiging van het ambt van gedeputeerde: het tijdstip van aftreden, bedoeld in artikel 41, eerste lid, van de Provinciewet, de dag van ingang van het ontslag, bedoeld in artikel 42, tweede lid, en artikel 46, eerste lid, van de Provinciewet, de dag van ingang van het verlies van het lidmaatschap van provinciale staten, bedoeld in artikel 48 van de Provinciewet, de dag van ingang van het ontslag, bedoeld in artikel 49 van de Provinciewet of de dag volgende op die van het overlijden;
- d. voormalig gedeputeerde: de gedeputeerde die is afgetreden of ontslagen of die het lidmaatschap van provinciale staten heeft verloren, dan wel is overleden.

Artikel 2

1. Dit besluit is van overeenkomstige toepassing op het lid van provinciale staten dat gedurende meer dan dertig dagen onafgebroken een gedeputeerde ingevolge artikel 51, eerste lid, van de Provinciewet heeft vervangen, tenzij anders is bepaald.

2. Dit besluit is van overeenkomstige toepassing op de gedeputeerde die ingevolge artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet de betrekking in deeltijd uitoefent, tenzij anders is bepaald.

HOOFDSTUK 2. DE BEZOLDIGING

Artikel 3

1. Met ingang van 1 januari 1994 geniet de gedeputeerde een bezoldiging per maand waarvan de hoogte overeenkomt met het salaris dat is vermeld bij salarisnummer 7 van schaal 17 van bijlage B van het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984.

2. Met ingang van 1 januari 1995 geniet de gedeputeerde een bezoldiging per maand waarvan de hoogte overeenkomt met het salaris dat is vermeld bij salarisnummer 8 van schaal 17 van de bijlage, bedoeld in het eerste lid.

3. Met ingang van 1 januari 1996 geniet de gedeputeerde een bezoldiging per maand waarvan de hoogte overeenkomt met het salaris dat is vermeld bij salarisnummer 9 van schaal 17 van de bijlage, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 4

1. Als de bezoldiging van het personeel in de sector Rijk wijziging ondergaat en bij die wijziging is bepaald, dat zij een algemeen karakter heeft, wordt de bezoldiging, bedoeld in artikel 3, overeenkomstig gewijzigd.

2. De gedeputeerde geniet een vakantie-uitkering en een eindejaars-uitkering overeenkomstig de bepalingen welke daaromtrent voor het personeel in de sector Rijk zijn vastgesteld.

3. Indien aan het personeel in de sector Rijk een eenmalige uitkering wordt toegekend en wordt bepaald, dat deze uitkering een algemeen karakter draagt, ontvangt de gedeputeerde een uitkering op gelijke voet.

4. De gedeputeerde die ingevolge artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet de betrekking in deeltijd uitoefent, ontvangt de bezoldiging, bedoeld in artikel 3, naar evenredigheid met de vastgestelde tijdsbestedingsnorm, bedoeld in artikel 35, vierde lid, van de Provinciewet.

Artikel 5

1. De bezoldiging wordt door de gedeputeerde genoten met ingang van de dag van de benoeming.

2. De bezoldiging eindigt op het tijdstip van beëindiging van het ambt van gedeputeerde.

3. De bezoldiging wordt door het lid van provinciale staten, bedoeld in artikel 2, eerste lid, genoten met ingang van de dag van de aanwijzing door provinciale staten, voor de periode van vervanging.

Artikel 6

1. In geval van overlijden van de gedeputeerde wordt aan de weduwe of weduwnaar van wie de overleden gedeputeerde niet duurzaam gescheiden leefde een bedrag uitgekeerd, gelijk aan de bezoldiging

vermeerderd met de vakantie-uitkering, welke de gedeputeerde laatstelijk genoot over een tijdvak van drie maanden. Indien de overledene geen weduwe of weduwnaar van wie de overleden gedeputeerde niet duurzaam gescheiden leefde nalaat, geschiedt de uitkering ten behoeve van de minderjarige wettige of natuurlijke kinderen, of minderjarige kinderen waarover de overledene de pleegouderlijke zorg droeg. Onder pleegouderlijke zorg wordt verstaan de zorg voor het onderhoud en de opvoeding van het kind als was het een eigen kind, onafhankelijk van enige verplichting daartoe of van het genieten van een vergoeding daarvoor. Ontbreken ook zodanige kinderen dan geschiedt de uitkering aan degenen die geheel of grotendeels afhankelijk waren van de bezoldiging van de gedeputeerde.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder weduwe of weduwnaar mede verstaan de nabestaande levenspartner met wie de overleden niet-gehuwde gedeputeerde samenwoonde en – met het oogmerk duurzaam samen te leven – een gemeenschappelijke huishouding heeft gevoerd op basis van een notarieel verleden samenlevingscontract, bevattende de wederzijdse rechten en verplichtingen ter zake van die samenwoning en gemeenschappelijke huishouding. Tegelijkertijd kan slechts één persoon als levenspartner worden aangemerkt. Het provinciebestuur kan verlangen dat een schriftelijke verklaring van een notaris wordt overgelegd waaruit blijkt dat een samenlevingscontract als bedoeld in de eerste volzin is gesloten.

3. Het eerste en tweede lid zijn niet van toepassing in geval van overlijden van het lid van provinciale staten, bedoeld in artikel 2, eerste lid.

HOOFDSTUK 3. VERGOEDING BIJZONDERE KOSTEN EN ANDERE FINANCIËLE VOORZIENINGEN

Paragraaf 1. Overhevelingstoeslag

Artikel 7

1. De gedeputeerde ontvangt, totdat voor het personeel in de sector Rijk is besloten niet langer de toeslag als bedoeld in de Wet overhevelingstoeslag opslagpremies toe te kennen, van de provincie een toeslag die gelijk is aan de premies die ingevolge de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten en de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet zouden zijn verschuldigd met betrekking tot het inkomen als gedeputeerde, indien:

- a. de Wet financiering volksverzekeringen, artikel 3 en Hoofdstuk II van de Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies, alsmede artikel I van de Wet vereenvoudiging tariefstructuur en aftrekposten in de loon- en inkomstenbelasting, niet van kracht zouden zijn geweest;
- b. er geen toeslag als bedoeld in dit lid zou hebben gegolden;
- c. een krachtens artikel 2, tweede lid, tweede en derde volzin, van de Wet aanpassing uitkeringsregelingen overheveling opslagpremies vastgesteld gedeelte van de premie betreffende de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, gebaseerd op de verhoging die uit een vergroting van de verzekeringsaanspraken ingevolge laatstgenoemde wet, onder gelijktijdige vermindering van overeenkomstige verzekeringsaanspraken ingevolge de Ziekenfondswet, niet in aanmerking wordt genomen.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing op het bedrag van de premie dat ingevolge de in het eerste lid genoemde wetten verschuldigd zou zijn geweest, indien niet krachtens artikel 72 van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet en artikel 32 van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten vrijstelling van premiebetaling zou zijn verleend.

Artikel 8

Artikel 7 is van overeenkomstige toepassing op een voormalige gedeputeerde ten aanzien van de uitkering die hem op grond van de verordening krachtens de artikelen 131 en 132a juncto artikel 130 van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers is toegekend.

Paragraaf 2. Tegemoetkoming in ziektekosten

Artikel 9

De gedeputeerde ontvangt ten laste van de provinciale kas een tegemoetkoming ter zake van gemaakte ziektekosten en kosten, verbonden aan de verzekering tegen ziektekosten, met inachtneming van de artikelen 10 tot en met 13.

Artikel 10

Indien de gedeputeerde deelneemt aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling ontvangt hij het bedrag van de tegemoetkoming overeenkomstig het bedrag van de bijdrage van de provincie ten behoeve van deelnemend provinciaal personeel.

Artikel 11

1. Indien de gedeputeerde niet deelneemt aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling, wordt het bedrag van de tegemoetkoming aan hem in de kosten, verbonden aan verzekering tegen ziektekosten, vastgesteld overeenkomstig de provinciale regeling ten behoeve van niet-deelnemend provinciaal personeel.

2. Bij ontbreken van een provinciale regeling als bedoeld in het eerste lid, dan wel indien geen ziektekostenverzekering is afgesloten, wordt het bedrag van de tegemoetkoming aan de gedeputeerde vastgesteld overeenkomstig de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982, met dien verstande dat:

a. artikel 1, onderdeel 1, van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982, voor de toepassing van dit artikel wordt vervangen door: «belanghebbende»: degene, die als burgerlijk ambtenaar, als gedeputeerde of krachtens arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht een of meer betrekkingen bekleedt waarvan de bezoldiging bij wet is geregeld of bij of krachtens koninklijk besluit is vastgesteld;

b. artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor de toepassing van dit artikel wordt vervangen door:

– degenen wier functie wat de bezoldiging betreft geacht wordt niet een volledige te zijn, die aanspraak hebben op gehele geneeskundige verzorging of op gehele vergoeding van de kosten daarvan

– degenen wier functie wat de bezoldiging betreft geacht wordt een volledige te zijn, die aanspraak hebben op gehele of gedeeltelijke geneeskundige verzorging of op gehele of gedeeltelijke vergoeding van de kosten daarvan;

c. artikel 3, eerste lid, onderdeel d, de artikelen 6 tot en met 8 en de artikelen 10 tot en met 13 van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 buiten toepassing worden gelaten.

Artikel 12

1. Aan de gedeputeerde die deelneemt aan de in artikel 10 bedoelde publiekrechtelijke ziektekostenregeling en die over het werkgeversaandeel in de bijdrage aan deze ziektekostenregeling premie voor de Algemene

ouderdomswet en de Algemene weduwen- en wezenwet (premie AOW/AWW) is verschuldigd, terwijl hij niet reeds op grond van zijn inkomen uit zijn ambt van gedeputeerde de maximaal verschuldigde premie AOW/AWW betaalt, wordt een compensatie verleend.

2. De in het eerste lid bedoelde compensatie is gelijk aan het bedrag dat aan premie AOW/AWW is verschuldigd over het werkgeversaandeel, bedoeld in het eerste lid, en waarmee het op grond van het eigen inkomen, bedoeld in het eerste lid, verschuldigde bedrag aan premie AOW/AWW wordt overschreden.

3. Het bedrag van de compensatie wordt aan het eind van het kalenderjaar vastgesteld en in de maand januari van het daaropvolgende kalenderjaar uitbetaald. Bij benoeming tot gedeputeerde en bij ontslag, aftreden of overlijden van de gedeputeerde in de loop van een kalenderjaar, wordt de compensatie berekend naar rato van het aantal maanden dat betrokkene in dat jaar gedeputeerde is geweest. Bij ontslag en aftreden als gedeputeerde en bij overlijden van de gedeputeerde vindt de uitbetaling plaats in de maand, volgend op de maand, waarin het ambt van gedeputeerde is beëindigd.

Artikel 13

Indien een provinciale regeling aanwezig is ten behoeve van provinciaal personeel ter tegemoetkoming in gemaakte, voor eigen rekening blijvende ziektekosten, is deze van overeenkomstige toepassing op gedeputeerden, mits de betrokken gedeputeerde zich in voldoende mate tegen ziektekosten heeft verzekerd.

Artikel 14

De artikelen 9 tot en met 13 zijn van overeenkomstige toepassing op voormalige gedeputeerden, nabestaanden van gedeputeerden en nabestaanden van voormalige gedeputeerden gedurende de periode dat zij een uitkering, dan wel een pensioen genieten op basis van de provinciale verordening krachtens de vijfde afdeling van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers.

Artikel 15

In bijzondere gevallen kan door gedeputeerde staten ten laste van de provincie aan de gedeputeerde een tegemoetkoming worden toegekend in noodzakelijk gemaakte kosten, verband houdende met ziekte, welke de gedeputeerde voor zichzelf en degenen die behoren tot zijn huishouden heeft gemaakt, indien hierin niet ingevolge een andere regeling kan worden voorzien en deze kosten redelijkerwijs niet te zijnen laste kunnen blijven.

Artikel 16

1. In geval van ziekte welke in overwegende mate haar oorzaak vindt:
 - a. in de aard van de aan het ambt van gedeputeerde verbonden werkzaamheden, of
 - b. in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht, en
 - c. niet aan eigen schuld of onvoorzichtigheid is te wijten, kunnen de naar het oordeel van gedeputeerde staten noodzakelijk gemaakte kosten van geneeskundige behandeling of verzorging, voor zover deze kosten ten laste van de gedeputeerde blijven, aan de gedeputeerde voor rekening van de provincie worden vergoed.
2. Ter zake van andere schade, voortvloeiende uit de in het eerste lid bedoelde werkzaamheden of omstandigheden, kunnen de nadere

voorschriften, zoals deze door provinciale staten ten aanzien van het ambtelijk personeel van de provincie eventueel zijn vastgesteld, van overeenkomstige toepassing worden verklaard op de gedeputeerde in die provincie.

Artikel 17

1. Aan de voormalig gedeputeerde wiens recht op uitkering op grond van een verordening, bedoeld in de vijfde afdeling van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers, is voortgezet wegens algemene invaliditeit, wordt, indien zijn invaliditeit het gevolg is van ziekten of gebreken die in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de aan het ambt van gedeputeerde verbonden werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze werden verricht, en niet aan zijn schuld of onvoorzichtigheid zijn te wijten, een uitkering verleend ten bedrage van 18% van de uitkering op grond van een verordening als evenbedoeld. De uitkering eindigt met ingang van de maand, waarin de voormalig gedeputeerde de leeftijd van 65 jaar bereikt.

2. Indien het overlijden van een gedeputeerde, dan wel van een voor een uitkering als bedoeld in het eerste lid in aanmerking gekomen voormalig gedeputeerde, het rechtstreeks gevolg is van ziekten of gebreken als bedoeld in het eerste lid, wordt aan degene die in verband met dit overlijden krachtens een verordening als bedoeld in het eerste lid een pensioen geniet, een uitkering verleend ten bedrage van 18% van dit pensioen. De uitkering eindigt met ingang van de maand waarin de overledene de leeftijd van 65 jaar zou hebben bereikt, dan wel – indien de weduwe of weduwnaar aan wie een pensioen werd toegekend, hertrouwt – met ingang van de maand volgende op die van het hertrouwen.

Paragraaf 3. Vergoeding onkosten

Artikel 18

Provinciale staten kunnen bij verordening bepalen dat aan de gedeputeerde een tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen zijn woning en zijn plaats van tewerkstelling of een Openbaar-Vervoerjaarkaart wordt verstrekt, dan wel dat een keuze tussen een tegemoetkoming of een Openbaar-Vervoerjaarkaart wordt geboden, met dien verstande dat:

- a. geen tegemoetkoming of Openbaar-Vervoerjaarkaart wordt verstrekt indien de afstand tussen woning en plaats van tewerkstelling van de gedeputeerde tien kilometer of minder bedraagt;
- b. de tegemoetkoming niet hoger wordt gesteld dan de bedragen die bij of krachtens artikel 12 van het Verplaatsingskostenbesluit 1989 zijn of zullen worden vastgesteld.

Artikel 19

1. Provinciale staten kunnen bij verordening bepalen dat aan de gedeputeerde naast de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 18, vergoeding wordt verleend voor reiskosten ter zake van andere dan de in artikel 18 bedoelde reizen ten behoeve van de provincie gemaakt, met dien verstande dat voor het gebruik van een eigen motorvoertuig de vergoeding niet hoger wordt gesteld dan het bedrag dat bij of krachtens artikel 7 van het Reisbesluit binnenland is vastgesteld.

2. Provinciale staten kunnen bij verordening bepalen dat aan de gedeputeerde vergoeding wordt verleend voor werkelijk gemaakte verblijfkosten ter zake van reizen, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 20

Provinciale staten kunnen bij verordening bepalen dat een gedeputeerde, naar in de verordening te stellen regels, ten laste van de provincie een tegemoetkoming ontvangt ter zake van kosten voor in verband met de vervulling van het ambt van gedeputeerde noodzakelijke kinderopvang.

Artikel 21

1. Provinciale staten kunnen bij verordening bepalen dat aan de gedeputeerde een vergoeding voor overige kosten, verbonden aan de uitoefening van het ambt, wordt verleend.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoeding bedraagt per jaar ten hoogste f 7 576,-.

3. Het bedrag, genoemd in het tweede lid, wordt per 1 januari van elk jaar door Onze Minister herzien aan de hand van de consumentenprijsindex, geldende voor de maand september.

4. Telkens wanneer het bedrag, genoemd in het tweede lid, wijziging ondergaat, maakt Onze Minister het nieuwe bedrag bekend in de Staatscourant.

Artikel 22

1. De gedeputeerde, die in de loop van het kalenderjaar is benoemd dan wel het ambt van gedeputeerde heeft beëindigd als bedoeld in artikel 1, onderdeel c, ontvangt de vergoeding, bedoeld in artikel 21, eerste lid, naar evenredigheid met de periode van uitoefening van het ambt in bedoeld kalenderjaar.

2. De gedeputeerde die ingevolge artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet de betrekking in deeltijd uitoefent, ontvangt de vergoeding, bedoeld in artikel 21, eerste lid, naar evenredigheid met de vastgestelde tijdsbestedingsnorm, bedoeld in artikel 35, vierde lid, van de Provinciewet.

Artikel 23

1. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen wordt door de gedeputeerde genoten met ingang van de dag van de benoeming.

2. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen eindigt op het tijdstip van beëindiging van het ambt van gedeputeerde.

3. De vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen wordt door het lid van provinciale staten, bedoeld in artikel 2, eerste lid, genoten met ingang van de dag van de aanwijzing door provinciale staten, voor de periode van vervanging.

HOOFDSTUK 4. OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 24

Ten behoeve van de gedeputeerde die uitsluitend ten gevolge van de invoering van dit besluit in inkomen zou achteruitgaan, wordt zolang hij ononderbroken gedeputeerde is, de bezoldiging gehandhaafd op het niveau als ware voor hem het koninklijk besluit van 14 december 1962 tot regeling van de jaarwedden der leden van gedeputeerde staten en van de vergoeding van hun vervangers (Stb. 557) nog van toepassing.

Artikel 25

Het koninklijk besluit van 14 december 1962 tot regeling van de jaarwedden der leden van gedeputeerde staten en van de vergoeding van hun vervangers (Stb. 557), het koninklijk besluit van 3 juli 1986 tot uitvoering van artikel 43, tweede lid, van de Provinciewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen verband houdende met de vervulling van het ambt van gedeputeerde (Stb. 405) en het Besluit regels kostenvergoedingen gedeputeerden worden ingetrokken.

Artikel 26

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst en werkt terug tot en met 1 januari 1994.

Artikel 27

Dit besluit wordt aangehaald als: Rechtspositiebesluit gedeputeerden.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 22 maart 1994

Beatrix

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn

Uitgegeven de zevende april 1994

De Minister van Justitie a.i.,
E. van Thijn

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 mei 1994, nr. 88.

NOTA VAN TOELICHTING

1. Algemeen

In dit besluit vindt op grond van artikel 43, eerste en tweede lid, van de Provinciewet regeling plaats van de bezoldiging van de gedeputeerde, de tegemoetkoming in of vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen die verband houden met de vervulling van het ambt van gedeputeerde. Op basis van artikel 51, tweede lid, van de Provinciewet is in dit besluit eveneens geregeld de toekenning van een vergoeding aan degene die met de waarneming van het ambt van gedeputeerde is belast.

De rechtspositie van de gedeputeerde was onder de oude Provinciewet fragmentarisch geregeld. De jaarwedde, de kostenvergoedingen en andere financiële voorzieningen waren geregeld op rijksniveau in vier verschillende koninklijke besluiten. Deze besluiten waren het koninklijk besluit van 14 december 1962 tot regeling van de jaarwedden der leden van gedeputeerde staten en van de vergoeding van hun vervangers (Stb. 557), het koninklijk besluit van 3 juli 1986 tot uitvoering van artikel 43, tweede lid, van de Provinciewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen verband houdende met de vervulling van het ambt van gedeputeerde (Stb. 405), het Besluit regels kostenvergoedingen gedeputeerden en het Besluit inkomenstoeslag belanghebbenden in de zin van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982. Het onderhavige besluit regelt bovengenoemde onderwerpen in één regeling tezamen. De eerste drie besluiten zijn dientengevolge bij de inwerking-treding van dit besluit ingetrokken. Hiermee wordt de inzichtelijkheid van de gehele materiële rechtspositie aanzienlijk verbeterd.

Op een aantal punten wordt in dit besluit verandering gebracht in de rechtspositie van de gedeputeerde. In paragraaf 2 van deze nota worden deze wijzigingen en de hoofdlijnen van dit besluit weergegeven en toegelicht.

Voor het overige blijft de rechtspositie van de gedeputeerde ongewijzigd.

2. De hoofdlijnen van het besluit

In dit besluit is naast de samenvoeging van de reeds bestaande rechtspositieregelingen een aantal verbeteringen aangebracht in de rechtspositie van de gedeputeerde.

Zo is bijvoorbeeld de compensatie voor de Algemene ouderdomswet/Algemene weduwen- en wezenwet-premie (hierna: AOW/AWW-premie) over het werkgeversaandeel in de premie van de publiekrechtelijke ziektekostenregeling Interprovinciale Ziektekosten Regeling (hierna: IZR) geregeld, alsmede de 18% (van het pensioen-)regeling ingevoerd.

Bovendien hebben het statenlid dat een gedeputeerde gedurende meer dan 30 dagen onafgebroken heeft vervangen en de deeltijdgedeputeerde in dit besluit een aan de gedeputeerde nagenoeg gelijkwaardige rechtspositie gekregen.

2.1. De positie van de plaatsvervangend gedeputeerde en de deeltijd-gedeputeerde

De positie van het op grond van artikel 51, eerste lid, van de Provinciewet aangewezen lid van provinciale staten als plaatsvervangend gedeputeerde is voor de toepassing van dit besluit nagenoeg gelijk aan die van de gedeputeerde. De plaatsvervanger verricht immers in de meeste gevallen alle taken van de gedeputeerde die wordt vervangen. Daarom is het redelijk de rechtspositie van de plaatsvervanger zoveel

mogelijk gelijk te maken aan de rechtspositie van de gedeputeerde. Er blijven enkele verschillen, zoals het tijdstip van de aanvang van de bezoldigingsperiode, alsmede het tijdstip van de aanvang van de periode voor vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen (artikelen 5, derde lid en 23, derde lid). Omdat de plaatsvervangend gedeputeerde wordt aangewezen door provinciale staten, is als aanvangstijdstip het tijdstip van aanwijzing gekozen. Daarbij is echter van belang dat de plaatsvervanger de bezoldiging met terugwerkende kracht tot het tijdstip van zijn aanwijzing ontvangt, op het tijdstip dat de plaatsvervanger meer dan dertig dagen onafgebroken een gedeputeerde heeft vervangen. Dit betekent tevens dat, indien de vervanging korter dan 30 dagen heeft geduurd, de plaatsvervangend gedeputeerde hiervoor geen bezoldiging of vergoedingen ontvangt. Mede uit praktische overwegingen is besloten niet over te gaan tot honorering bij vervanging gedurende korte tijd en is vastgehouden aan een periode van 30 dagen. Het werken met deze 30-dagen termijn leverde in het verleden geen problemen op.

De gelijke toepassing van dit besluit gaat evenmin op in geval van overlijden van de plaatsvervangend gedeputeerde.

De overleden plaatsvervangend gedeputeerde wordt rechtspositioneel weer als lid van provinciale staten aangemerkt. De artikelen 8, 14 en 17, waarin gesproken wordt van de voormalig gedeputeerde, zijn ook niet van toepassing op de voormalig plaatsvervangend gedeputeerde. Na beëindiging van de plaatsvervangend gedeputeerde wederom als lid van provinciale staten aangemerkt.

De reden voor bovengenoemde verschillen is, dat ervan is uitgegaan dat voor de plaatsvervangend gedeputeerde het lidmaatschap van gedeputeerde staten geen vervanging van een hoofdbetrekking vormt, zoals dit bij de gedeputeerde doorgaans wel het geval is. Mede geleid op de (tijdelijke) aard van de plaatsvervangend, wordt voor de berekening van het pensioen en de uitkering bij overlijden uitgegaan van het lidmaatschap van provinciale staten van de plaatsvervangend gedeputeerde.

Ook de positie van de gedeputeerde die met toepassing van artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet de betrekking in deeltijd uitoefent, is voor de toepassing van dit besluit nagenoeg gelijk aan de positie van de full-time gedeputeerde. De bezoldiging alsmede de vergoedingen van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen van de deeltijd-gedeputeerde worden namelijk bepaald door het percentage dat de gedeputeerde in deeltijd werkt (artikelen 4, vierde lid, en 22, tweede lid).

Als een ambt van gedeputeerde dus, met toepassing van artikel 35 van de Provinciewet, door twee deeltijdgedeputeerden wordt vervuld, waarvan de één 40% werkt en de ander 60%, krijgt de eerste 40% van de bezoldiging en de vergoedingen en de ander 60%.

De gelijkwaardigheid van de plaatsvervanger en de deeltijd-gedeputeerde komt ook tot uitdrukking in de systematiek van dit besluit. De meeste bepalingen van dit besluit zijn van overeenkomstige toepassing en daar waar deze gelijkwaardigheid niet geldt, wordt dit in de desbetreffende artikelen aangegeven.

In het geval dat een deeltijd-gedeputeerde wordt vervangen, zijn zowel de bepalingen, inclusief de uitzonderingen, betreffende de plaatsvervangend gedeputeerde als de bepalingen, inclusief de uitzonderingen, betreffende de deeltijdgedeputeerde in gelijke zin van overeenkomstige toepassing.

2.2. Automatische doorwerking eenmalige uitkering

De mogelijkheid tot toekenning van een eenmalige uitkering is opgenomen in artikel 4, derde lid, van dit besluit. Dit artikellid vormt de rechtsgrond op grond waarvan een eenmalige uitkering, indien deze aan het personeel in de sector Rijk wordt toegekend en tevens wordt bepaald

dat deze uitkering een algemeen karakter draagt, wordt toegekend aan de gedeputeerde. Dit lid voorkomt dat elke toekenning van een eenmalige uitkering aan gedeputeerden bij algemene maatregel van bestuur moet worden geregeld.

2.3. Compensatie AOW/AWW-premie over werkgeversdeel IZR-premie

In 1985 zijn ambtenaren zelf premie voor de Algemene ouderdomswet (AOW)/Algemene weduwen- en wezenwet(AAW) (hierna: premie AOW/AWW) gaan betalen. Provincie-ambtenaren werden hiermee ook verplicht deze premie te betalen over het aandeel dat de provincie neemt in de premie voor de publiekrechtelijke ziektekostenverzekering. Dit betekende per saldo een vermindering van de tegemoetkoming in de ziektekosten. Over de jaren 1985 en 1986 werd het nadeel voor provincie-ambtenaren gecompenseerd door een eenmalige uitkering voor alle belanghebbenden. Aan de provincies is medegedeeld dat deze uitkering ook aan gedeputeerden (voor zover vallend onder de IZR-regeling) kon worden uitbetaald. In 1987 is een regeling tot stand gekomen die was toegesneden op de inkomenssituatie van de individuele ambtenaar. Door de eenmalige uitkering werden namelijk ook ambtenaren (met hoge inkomens) gecompenseerd, die reeds op basis van hun inkomen uit hun dienstbetrekking de maximale premie AOW/AWW hadden betaald (en derhalve geen premie over de werkgeversbijdrage in de IZR-premie meer hoefden af te dragen).

In 1990 is met de inwerkingtreding van het Oort-regime de bovengenoemde situatie gewijzigd. De premies AOW/AWW werden onderdeel van het tarief van de eerste schijf van de inkomstenbelasting. Dit had tot gevolg dat de berekeningswijze van de te compenseren premies moest worden gewijzigd. Sinds 1990 wordt het te compenseren bedrag berekend door het premiedeel AOW/AWW uit de eerste schijf te vermenigvuldigen met de werkgeversbijdrage. De compensatie wordt alleen uitgekeerd voor zover het inkomen van de betrokkene de maximale premie-grens AOW/AWW niet overschrijdt. Bij de opstelling van artikel 12 van dit besluit is aansluiting gezocht bij de formulering gehanteerd in het Algemeen Ambtenarenreglement (AAR). Voor de betekenis van artikel 12 voor de rechtspositie van de gedeputeerde wordt verwezen naar de toelichting op artikel 12 in het artikelsgewijze gedeelte van deze nota.

2.4. De 18%-(van het pensioen-)regeling

Bij de inwerkingtreding van de Algemene burgerlijke pensioenwet in 1966 is het «dienstinvaliditeitspensioen» vervallen.

Bij de bespreking in de Centrale Commissie voor Georganiseerd Overleg, welke aan de totstandkoming van die nieuwe pensioenwet voorafging, is aan de ambtenarenorganisaties toegezegd dat voor het vervallen van het verhoogde invaliditeitspensioen – teruggebracht van 90% naar 80% – een compensatie zou worden gezocht door het verlenen van een aanvullende uitkering op het pensioen. Deze aanvullende uitkering wordt verleend wanneer de ziekten of gebreken, welke tot de ongeschiktverklaring of tot het overlijden van de ambtenaar/werknemer hebben geleid, in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de opgedragen werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht.

De hoogte van de aanvullende uitkering voor de gewezen ambtenaar/werknemer die in het genot is van een invaliditeitspensioen, vermeerderd met een aanvulling als bedoeld in artikel F9 van de Algemene burgerlijke pensioenwet, bedroeg sinds 1966 12,5%. In verband met een verdere verlaging van het totaal van het invaliditeitspensioen en de genoemde artikel F9-aanvulling, onder toekenning van een toeslag naar 73% is in 1984 het percentage van 12,5 verhoogd tot 18. Met dit percentage van 18

werd bereikt dat het totaal-inkomen van de betreffende gewezen ambtenaar – dat dan bestaat uit enerzijds een invaliditeitspensioen, een aanvulling als bedoeld in artikel F9 van de Abp-wet en een toeslag in verband met het weer zelf gaan betalen van de premie AOW/AWW en anderzijds uit een daarover berekende uitkering van 18% – weer ongeveer 90% van de middelsom bedraagt.

Hetgeen hierboven is geschreven over de gewezen ambtenaar/werknemer is door artikel 20 van het Rechtspositiebesluit wethouders van overeenkomstige toepassing verklaard op de in dat besluit gedefiniëerde voormalig wethouder. Om de rechtspositie van de voormalige gedeputeerden niet uit de pas te laten lopen met die van voormalige wethouders is besloten een dergelijke bepaling ook op te nemen in artikel 17 van dit besluit. In de toelichting op artikel 17 wordt hier nader op ingegaan.

2.5. Aansluiting van de gedeputeerden bij de sector Rijk

Per 1 april 1993 is het sectorenmodel in het arbeidsvoorwaardenoverleg ingevoerd. Dit betekent dat per die datum de onderhandelingen over het salaris, arbeidsduur en de aanvullende aanspraken bij ziekte en werkloosheid van het overheidspersoneel niet meer in het Centraal Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken (CGOA) worden gevoerd, maar in acht sectoren. Deze sectoren zijn: Rijk, defensie, onderwijs en wetenschappen, politie, rechterlijke macht, gemeenten, provincies en waterschappen. In de sector Rijk worden de onderhandelingen van werkgeverszijde gevoerd door de Minister van Binnenlandse Zaken, in de sector-Provincies door het Interprovinciaal Werkgeversverband. Invoering van het sectorenmodel betekent dat op bovengenoemde onderwerpen de rechtspositie van het overheidspersoneel per sector kan gaan verschillen.

Bij het opstellen van voorliggend besluit is nagegaan welke gevolgen dit sectoren-model heeft voor de bezoldiging van gedeputeerden. Onder de oude Provinciewet werden de gedeputeerden bezoldigd volgens door het Rijk vastgestelde normen. De bezoldiging van gedeputeerden was geregeld bij koninklijk besluit waarin een koppeling met het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (hierna: BBRA 1984) was aangebracht. De vraag is of deze koppeling van de bezoldiging van gedeputeerden met het BBRA 1984 gehandhaafd moet blijven, of dat gedeputeerden de inkomensontwikkeling in de sector provincies gaan volgen.

Bij de beantwoording van deze vraag is een aantal aspecten gewogen. Het college van gedeputeerde staten is een provinciaal orgaan. De gedeputeerde bekleedt derhalve een provinciale functie.

Voorts is van belang dat de gedeputeerde functioneert in een ambtelijke omgeving, waarbij het, gelet op goede onderlinge verhoudingen, gewenst is dat de salarisontwikkeling van de gedeputeerde niet te ver met die van de ambtenaren uit de pas loopt.

Deze twee aspecten pleiten er voor de gedeputeerden de salarisontwikkeling van het provinciaal personeel te laten volgen.

Hiertegenover staat evenwel een aantal andere aspecten.

Allereerst het waarborgen van eenheid en uniformiteit binnen het openbaar bestuur. De rechtspositie van bestuurders is hier een belangrijk element van. Het Rijk draagt zorg voor een deugdelijke rechtspositie van bestuurders, mede om te verzekeren dat er genoeg voldoende gekwalificeerde personen voor bestuursfuncties beschikbaar zijn. Deze verantwoordelijkheid wordt in de Provinciewet onder meer tot uitdrukking gebracht door de opdracht om de rechtspositie van de gedeputeerden bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te regelen. Met de opdracht tot regeling van de rechtspositie verdraagt een aansluiting van de salarisontwikkeling van gedeputeerden bij de salarisontwikkeling in de sector provincies zich niet goed. Op laatstgenoemde salarisontwikkeling

heeft het Rijk immers geen invloed. Dit houdt in dat indien de salarisontwikkeling in de sector provincies gevolgd zou worden, de regeling in bedoelde algemene maatregel van bestuur slechts een «vertaling» kan bevatten van de provinciale salarisontwikkeling zonder dat door de amvb-gever op de inhoud van het besluit werkelijke invloed kan worden uitgeoefend. Dit is ook uit staatsrechtelijk oogpunt een niet zeer wenselijke situatie en leidt tot de conclusie dat, zolang de wetgever niet heeft uitgesproken dat er hier geen taak meer ligt voor het Rijk, waarmee de opdracht tot regeling bij algemene maatregel van bestuur kan komen te vervallen, aansluiting bij de sector Rijk voor de hand ligt.

Voorts is van belang dat bij de totstandkoming van het nieuwe overlegstelsel ten aanzien van de commissarissen van de Koning is overeengekomen dat zij wat hun salarisontwikkeling betreft de sector Rijk volgen. De gedeputeerden maken samen met de commissaris van de Koning deel uit van één college. Ervaring in het verleden heeft geleerd dat, hoewel het gaat om verschillende functies, verschil in salarisontwikkeling tussen commissarissen van de Koning enerzijds en gedeputeerden anderzijds, als problematisch zal worden ervaren. Door beiden aan de salarisontwikkeling in de sector Rijk te koppelen, wordt een dergelijk verschil voorkomen.

Ten derde zij erop gewezen dat de gedeputeerde niet alleen in de context van zijn eigen provincie functioneert. De gedeputeerde maakt ook deel uit van een groter geheel van politieke ambtsdragers. Het is van belang dat de juiste onderlinge verhoudingen wat betreft rechtspositie tussen de verschillende categorieën politieke ambtsdragers gewaarborgd blijven. Voorkomen moet worden dat door afwijkende onderlinge verhoudingen er een druk ontstaat om, bij een verschillende salarisontwikkeling in de verschillende sectoren, bij alle politieke ambtsdragers steeds de meest gunstige ontwikkeling te volgen. Dit kan alleen door alle politieke ambtsdragers de ontwikkeling in één sector te laten volgen.

Tenslotte pleit een meer praktisch argument er op dit moment voor ervoor te kiezen dat de gedeputeerden de ontwikkelingen in de sector Rijk volgen. De huidige regeling bevat een koppeling met de salaristabel van het BBRA 1984. Voor het provinciaal personeel bestaat een dergelijke regeling niet; de bezoldiging van het provinciaal personeel is afgestemd op die van het personeel in de sector Rijk. Op dit moment is nog niet duidelijk hoe de nieuwe formele bezoldigingsstructuur in de sector provincies er uit zal komen te zien. Een koppeling leggen met deze nieuwe structuur is derhalve op dit moment niet mogelijk.

De koppeling aan de salarisontwikkeling bij de sector Rijk brengt geen wijziging met zich mee voor de thans gehanteerde methodiek voor de aanpassing van lonen en prijzen van het Provinciefonds. De salarisontwikkeling kan worden bekostigd binnen de ruimte die de nominale vergoedingssystematiek biedt. Een afzonderlijke vergoeding zou niet stroken met het globale karakter van deze methodiek. Voor herstructureeringen zal de huidige gedragslijn, waarbij de financiële gevolgen door middel van toevoegingen en uitnames worden gecompenseerd, worden voortgezet.

2.6. De overige elementen van het besluit

Ten behoeve van de overzichtelijkheid worden hieronder de overige elementen van dit besluit in het kort opgesomd:

- de bezoldiging, vakantie-uitkering, eindejaarsuitkering en eenmalige uitkering (artikelen 3 en 4);
- het aanvangstijdstip en het tijdstip van beëindiging van de bezoldiging (artikel 5);
- de geldelijke voorziening bij overlijden (artikel 6);
- de overhevelingstoeslag (artikelen 7 en 8);
- de tegemoetkoming in ziektekosten (artikelen 9 t/m 17);

- de vergoeding van reis- en verblijfkosten (artikelen 18 en 19);
 - een tegemoetkoming in de kosten voor kinderopvang (artikel 20);
 - de vergoeding van overige kosten (artikelen 21 en 22);
 - het aanvangstijdstip en het tijdstip van beëindiging van de vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen (artikel 23);
 - een overgangsregeling (artikelen 24 en 25).
- In het artikelsgewijze gedeelte van deze nota zullen bovenstaande elementen worden toegelicht.

3. Financiële gevolgen

De financiële gevolgen verbonden aan dit besluit worden voor zover het om verplichtingen gaat geacht te kunnen worden opgevangen binnen de bestaande compensatie voor loon- en prijsstijging van het Provinciefonds. Voor zover de maatregelen geen verplichtend karakter hebben kunnen zij worden opgevangen binnen de eigen budgettaire mogelijkheden van de provincies en wordt geen compensatie geboden.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1

In dit artikel is allereerst de terminologie van de nieuwe Provinciewet overgenomen.

Doordat de Provinciewet (artikel 43) de term bezoldiging hanteert in plaats van «jaarwedde» is het mogelijk de bezoldiging in maandelijkse bedragen te berekenen, waardoor een en ander beter aansluit bij de schalen van het BBRA 1984. De berekening in maandbedragen vergemakkelijkt tevens de berekening van de bezoldiging van de plaatsvervangende de deeltijdgedeputeerde, hetgeen een verbetering is ten opzichte van de oude situatie.

De begripsbepaling van de «voormalig gedeputeerde» sluit aan bij het daarvoor omschreven begrip «tijdstip van beëindiging van het ambt van gedeputeerde». Het begrip voormalig gedeputeerde ziet alleen op (deeltijd)gedeputeerden die benoemd zijn door provinciale staten, op basis van artikel 35 van de Provinciewet. Onder voormalig gedeputeerde wordt dus uitdrukkelijk niet begrepen de (gewezen) plaatsvervangende gedeputeerde, die aangewezen is door provinciale staten op basis van artikel 51 van de Provinciewet.

Artikel 2

Voor de toelichting bij dit artikel wordt verwezen naar paragraaf 2.1. van het algemene gedeelte, waar uitgebreid is ingegaan op de positie van de plaatsvervangende gedeputeerde en de deeltijdgedeputeerde.

Artikel 3

In dit artikel is de systematiek van het vroegere koninklijke besluit van 14 december 1962 tot regeling van de jaarwedden der leden van gedeputeerde staten en van de vergoeding van hun vervangers (Stb. 557) overgenomen. Een belangrijk verschil is evenwel dat, zoals in de toelichting op artikel 1 reeds is aangegeven, voortaan wordt gesproken over bezoldiging in plaats van over jaarwedde. In artikel 3 is voor de bezoldiging van de gedeputeerde aangesloten bij schaal 17 van het BBRA 1984. In het BBRA 1984 worden de bij de schalen behorende normbedragen weergegeven op maandbasis.

Artikel 4

Sinds 1 april 1993 worden de arbeidsvoorwaardenonderhandelingen over het salaris, de arbeidsduur en de aanvullende aanspraken bij ziekte en werkloosheid niet meer centraal gevoerd, maar in acht sectoren. Per sector van de overheid wordt over de primaire arbeidsvoorwaarden afzonderlijk overleg gevoerd.

In het te voeren overleg tussen de centrales en de sectorwerkgevers kan hierdoor meer aandacht worden besteed aan de specifieke sectorale omstandigheden.

Het gevolg hiervan is dat de primaire arbeidsvoorwaarden in de sectoren van elkaar zullen gaan verschillen.

Voor de bezoldiging van de gedeputeerde is aansluiting gezocht bij de sector Rijk; in paragraaf 2.5. is daar reeds op ingegaan.

Indien bepaalde arbeidsvoorwaarden in de sector Rijk worden afgesproken en aan deze voorwaarden een algemeen karakterverklaring wordt verbonden, worden deze arbeidsvoorwaarden ook van toepassing op gedeputeerden. Dit betekent dat, indien de bezoldiging van personeel in de sector Rijk stijgt met een bepaald percentage, de bezoldiging van gedeputeerden met eenzelfde percentage stijgt. Voor de toekenning van de vakantie-uitkering, de eindejaarsuitkering en de eenmalige uitkering aan gedeputeerden is voor dezelfde systematiek gekozen.

Artikel 5

De periode waarover de gedeputeerde een bezoldiging ontvangt vangt aan met ingang van de dag van benoeming overeenkomstig artikel 35 van de Provinciewet.

Aangezien de plaatsvervangend gedeputeerde niet wordt benoemd, maar door provinciale staten wordt aangewezen overeenkomstig artikel 51, eerste lid, van de Provinciewet, wordt in het derde lid van artikel 5 bepaald dat de periode van bezoldiging van de plaatsvervangend gedeputeerde, bedoeld in artikel 2, eerste lid, begint met ingang van de dag van de aanwijzing. Daarbij is nogmaals van belang dat ingevolge artikel 2, eerste lid, het lid van provinciale staten de bezoldiging met terugwerkende kracht tot het tijdstip van aanwijzing ontvangt, op het tijdstip dat hij meer dan dertig dagen onafgebroken een gedeputeerde heeft vervangen. Dit betekent tevens dat, indien de vervanging korter dan 30 dagen heeft geduurd, de plaatsvervangend gedeputeerde hiervoor geen bezoldiging of vergoedingen ontvangt. Voor de gedeputeerde die vervangen wordt heeft dit artikel geen gevolgen. De betaling van de bezoldiging en vergoedingen gaan door.

De periode van bezoldiging eindigt op het tijdstip van beëindiging van het ambt van gedeputeerde zoals dit gedefinieerd is in artikel 1, onderdeel c, van dit besluit. Voor de bepaling van het tijdstip van aftreden, bedoeld in artikel 41 van de Provinciewet, wordt de «dag» van aftreden gehanteerd.

Artikel 6

Het tweede lid van dit artikel strekt ertoe de rechtspositionele erkenning van andere relatievormen dan het huwelijk te laten doorwerken naar gedeputeerden.

Voor de toelichting op het derde lid wordt verwezen naar paragraaf 2.1. van het algemene gedeelte.

Artikel 7

In het eerste lid wordt de verplichting opgelegd om de gedeputeerde een toeslag op de bezoldiging toe te kennen. Deze toeslag is niet nieuw

ingevoerd, maar is een met een overhevelingstoeslag vergelijkbare toeslag.

De toeslag zal gelden voor de periode dat het personeel in de sector Rijk in aanmerking komt voor een overhevelingstoeslag op basis van de Wet overhevelingstoeslag opslagpremies. De gedeputeerde valt niet automatisch onder bovenstaande wet, omdat de gedeputeerde niet in loondienst werkzaam is en geen werkgever heeft. In artikel 7 worden de van belang zijnde artikelen uit de Wet overhevelingstoeslag opslagpremies van overeenkomstige toepassing verklaard op de gedeputeerde.

De hoogte van de toeslag is gelijk aan die van de premies voor de Algemene wet bijzondere ziektekosten (AWBZ) en Algemene arbeidsongeschiktheidswet (AAW) (de opslagpremies) die een gedeputeerde in de situatie vóór de invoering van het Oort-regime verschuldigd zou zijn geweest.

Het aanknopen bij de vóór-Oortse situatie impliceert dat voor de berekening van de toeslag dient te worden geabstraheerd van een aantal in verband met de operatie-Oort staande wijzigingen van wettelijke regelingen. Een en ander is tot uitdrukking gebracht in het eerste lid, met name in onderdeel a.

Ook van de toeslag zelf moet worden geabstraheerd. Bovendien moet geabstraheerd worden van de fictief vast te stellen AWBZ-premie en de correctie van die premie als gevolg van de herstructurering van het ziektekostenverzekeringsstelsel op grond van de wet van 15 december 1988, houdende invoering van een gedeeltelijke nominale premie in de ziekenfondsverzekering, uitbreiding van het verstrekkingenpakket van de Algemene wet bijzondere ziektekosten en enige andere wijzigingen in de Ziekenfondswet en de Algemene wet bijzondere ziektekosten, alsmede daarmee samenhangende wijzigingen in enige andere wetten en regelingen met betrekking tot de sociale zekerheid en de belastingwetgeving (Stb. 1988, 610) en de Wet stelselwijziging tweede fase ziektekostenverzekering (Stb. 1991, 587).

Het tweede lid van dit artikel ziet op de situatie dat vrijstelling van premiebetaling ingevolge de in het eerste lid genoemde bepalingen wegens gemoedsbezwaren wordt gegeven. Ten aanzien van deze categorie treft de AWBZ een afzonderlijke regeling.

De hieruit voor betrokkene voortvloeiende financiële last kan niet onder de termen van het eerste lid worden begrepen, zodat in het tweede lid daarvoor een aparte formele basis is geschapen.

Artikel 8

De premiecompensatie wordt op dezelfde wijze als in het bovenstaande geschetst, verleend aan voormalige gedeputeerden zolang zij een uitkering op grond van de provinciale verordening krachtens de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers (Appa) genieten. Ook zij betalen zelf de premies ingevolge de AAW en de AWBZ en ondergaan de inhoudingen die op het overheidspersoneel worden toegepast.

De regeling van de premiecompensatie is niet van toepassing op nabestaanden van gedeputeerden die een pensioen op basis van de Appa ontvangen. Zij betalen weliswaar wel zelf premie AAW en AWBZ, maar zijn niet onderworpen aan de inhoudingsmaatregelen.

Artikel 10

In dit artikel wordt de hoogte van de tegemoetkoming in de ziektekosten(verzekering) geregeld wanneer de gedeputeerde deelneemt aan een van provinciewege getroffen ziektekostenvoorziening.

Hierbij is aansluiting gezocht bij de al voor provinciaal personeel geldende regelingen. Eventuele verschillen op provinciaal niveau werken dan ook door naar de gedeputeerden. Wat de tegemoetkoming in de

premie betreft betekent een en ander dat deze, evenals voor ambtelijk personeel geschiedt, op een «vijftig-vijftig»-basis gedeeld kan worden door gedeputeerde en provincie.

Artikel 11

Gedeputeerden die niet deelnemen aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling komen eveneens in aanmerking voor een tegemoetkoming. In het koninklijk besluit van 3 juli 1986, tot uitvoering van artikel 43, tweede lid, van de Provinciewet, houdende regels betreffende andere financiële voorzieningen verband houdende met de vervulling van het ambt van gedeputeerde (Stb. 405) was er al van afgezien om deelname van de gedeputeerde aan een ziektekostenregeling verplicht te stellen. De reden hiervoor hangt samen met het speciale karakter van het ambt van gedeputeerde, waardoor minder zekerheid bestaat over de tijdsduur dat de functie vervuld kan worden. Zo kan opzegging van een reeds gesloten verzekering, voor de (wellicht korte) duur van het lidmaatschap van gedeputeerde staten onaantrekkelijk zijn in verband met problemen bij het later weer toetreden (herkeuring, anciënniteit e.d.).

Voorts geeft dit artikel de rangorde aan van de wijzen waarop in dergelijke gevallen compensatie moet worden verstrekt. In eerste instantie is aangesloten bij hetgeen in de betrokken provincie gebruikelijk is voor degenen die niet aan de publiekrechtelijke ziektekostenregeling deelnemen.

Indien een provincie geen voorziening heeft voor ambtenaren die niet aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling (kunnen) deelnemen, wordt wel een voorziening getroffen voor de gedeputeerden.

De rechtvaardiging hiervoor is dat het redelijk is een gedeputeerde, die met het oog op het ambt van gedeputeerde gedeeltelijk ontslag heeft genomen uit een andere functie en in verband hiermee een gedeelte van het werkgeversaandeel in de premie voor de ziektekostenverzekering ontbeert, hiervoor te compenseren. Om die reden wordt in die situatie het bedrag van de tegemoetkoming afgestemd op de kosten die (gemiddeld) gemaakt worden ten behoeve van een anderszins gesloten verzekering. De tegemoetkoming wordt dan ook niet gekoppeld aan het werkgeversaandeel van de provincie ten behoeve van deelnemers aan het IZR, welke immers afgestemd is op juist deze specifieke situatie.

Op grond van het voorgaande is in het tweede lid van dit artikel geregeld dat, indien provinciale voorzieningen ter zake van een tegemoetkoming in de premie van een ziektekostenverzekering voor degenen die niet aan een publiekrechtelijke ziektekostenregeling deelnemen ontbreken, op gedeputeerden de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 van toepassing is.

Het tweede lid bepaalt eveneens dat op gedeputeerden de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 van toepassing is, wanneer de gedeputeerde geen ziektekostenverzekering heeft afgesloten. Hiermee is aangesloten bij de regeling ter zake voor rijksambtenaren. Indien een rijksambtenaar namelijk geen ziektekostenverzekering heeft afgesloten, krijgt hij op grond van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor zichzelf en zijn partner een interimtegemeetkoming. Er wordt in die situatie geen interimtegemeetkoming verstrekt voor zijn kinderen.

Het speciale karakter van het ambt van gedeputeerde brengt evenwel met zich mee dat de Interimregeling niet in haar totaliteit van toepassing is verklaard, maar dat er enkele uitzonderingen zijn gemaakt. In sommige gevallen gaat het om een deeltijd-functie. Derhalve is artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling voor deeltijd-gedeputeerden gedeeltelijk buiten toepassing gelaten, omdat de regeling anders haar doel voorbij zou schieten. Artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de Interimregeling regelt namelijk dat niet alleen degenen die aanspraak hebben op volledige geneeskundige verzorging of op volledige

vergoeding van de kosten daarvan geen tegemoetkoming ontvangen, maar ook dat dit geldt voor hen die daarop gedeeltelijk aanspraak hebben. Dit laatste zal zich bij deeltijd-gedeputeerden vaak voordoen uit hoofde van een andere deeltijdbetrekking.

Voorts wordt in verband hiermee aan artikel 5 van de Interimregeling, welk artikel uitsluitend betrekking heeft op betrekkingen bij de rijksoverheid, een ruimere strekking gegeven. Op grond van deze ruimere strekking is dit artikel van toepassing op door de gedeputeerde bij dé overheid vervulde betrekkingen. Het geldt dus ook voor de gedeputeerde die bij een andere overheid dan de rijksoverheid werkt.

Voor de toepassing van de Interimregeling op gedeputeerden die tevens rijksambtenaar zijn zal het ambt van gedeputeerde behandeld worden als ware het een betrekking bij de rijksoverheid, zodat ook in deze gevallen niet artikel 3, eerste lid, onderdeel c, maar artikel 5 van de Interimregeling van toepassing is. De artikelen 3, eerste lid, onderdeel d, 6 tot en met 8, 10 tot en met 13 van de Interimregeling worden buiten toepassing gelaten, omdat zij niet van toepassing zijn op het ambt van gedeputeerde dan wel omdat de regeling ter zake door de provincie kan geschieden.

Artikel 12

Het eerste lid van dit artikel maakt het mogelijk om compensatie van de premies AOW/AWW aan de gedeputeerde te verlenen. De gedeputeerde komt hiervoor in aanmerking als hij onder de IZR-regeling valt. Gedeputeerden die onder de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 vallen ontvangen immers een netto-vergoeding voor ziektekosten. Het inkomen van de gedeputeerde mag bovendien niet zodanig hoog zijn dat hij reeds over het gedeputeerde-inkomen de maximaal verschuldigde premie AOW/AWW betaalt. In dat geval hoeft namelijk geen premie over de werkgeversbijdrage te worden afgedragen.

Zoals in paragraaf 2.3. van het algemene gedeelte reeds werd opgemerkt zijn de premies AOW/AWW sinds 1990 onderdeel van het tarief van de eerste schijf van de inkomstenbelasting. Het te compenseren bedrag wordt berekend door het premiedeel AOW/AWW (in 1993 15,2 %) te vermenigvuldigen met de werkgeversbijdrage (in 1993 4,99% van het bruto-salaris + 11,4% overhevelingstoeslag). Dit resulteert voor 1993 in de volgende formule: $15,2\% \times (4,99\% \text{ bruto-salaris} + 11,4\% \text{ overhevelingstoeslag})$.

De maximale premie-grens is 15,2 % van het bedrag van de eerste schijf (in 1993 f 43 267 minus de voor betrokkene geldende belastingvrije som (in 1993 basisaftrek f 5769)). Uitgaande van de basisaftrek is de maximum-premie in 1993 derhalve: $15,2\% \times (f 43 267 - f 5 769) = f 5 713$.

De compensatie is daardoor alleen van belang voor de gedeputeerde met een inkomen dat lager (of gelijk) is dan het bedrag van de eerste schijf van de inkomstenbelasting, hetgeen is verwoord in het tweede lid van dit artikel. Gelet op de hoogte van de bezoldiging van de gedeputeerde heeft de regeling dus alleen betrekking op de deeltijdgedeputeerde die het ambt op basis van een lage tijdsbestedingsnorm uitoefent.

De hoogte van de compensatie is afhankelijk van de individuele situatie van de deeltijdgedeputeerde.

Artikel 13

De in dit artikel genoemde provinciale regeling ziet op de zgn. 1%-regeling. Indien er ondanks de IZR-regeling nog relatief hoge ziektekosten voor eigen rekening blijven kan op grond van deze 1%-regeling daarin nog een aanvullende tegemoetkoming worden verleend. Volgens dit artikel komen ook gedeputeerden voor deze 1%-regeling in aanmerking.

Artikel 14

In dit artikel wordt geregeld dat de ziektekostenregeling van overeenkomstige toepassing is op wachtgeld- of pensioen-genietende gedeputeerden en voormalige gedeputeerden. De ziektekostenregeling is ook van overeenkomstige toepassing op weduwen-, weduwnaars- of wezenpensioen-genietende nabestaanden van gedeputeerden en voormalige gedeputeerden. Hiermee is aangesloten bij de IZR-regelingen, die genoemde groepen als deelnemer aanmerken. Indien betrokkenen niet deelnemen aan een provinciale ziektekostenvoorziening hebben zij aanspraak op een tegemoetkoming, waarvan de berekeningswijze geschiedt volgens de rangorde zoals in artikel 11 vastgelegd. Dit betekent dat ook de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 op deze groeperingen overeenkomstige toepassing vindt, hoewel de Interimregeling zelf genoemde groeperingen niet als belanghebbende aanmerkt. Het is billijk dat betrokkenen over één kam worden geschoren wat de provinciale bijdrage betreft, ongeacht of de gedeputeerde wel of niet aan een van provinciewege getroffen voorziening heeft deelgenomen.

Wellicht ten overvloede wordt nog vermeld dat dit artikel niet ziet op wachtgeld- of pensioen-genietende nabestaanden van plaatsvervangende (voormalig) gedeputeerden. Hun positie is geregeld op basis van het lidmaatschap van provinciale staten van de plaatsvervangend gedeputeerde.

Artikel 15

In artikel 43 van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) komt, als supplement op de voorzieningen ter tegemoetkoming in de directe ziektekosten, voor, dat onder bepaalde omstandigheden aanspraak kan worden gemaakt op vergoeding van zogenaamde indirecte ziektekosten. Een dergelijke regeling kan ingevolge dit artikel overeenkomstige toepassing vinden op de gedeputeerde. Bij de beoordeling van de vraag of de kosten gemaakt voor leden van zijn huishouden redelijkerwijs niet te zijnen laste kunnen blijven, kan onder meer het inkomen van deze personen betrokken worden.

Artikel 16

Dit artikel maakt het mogelijk dat een door de provincie ten aanzien van haar ambtelijk personeel getroffen voorziening voor de hier bedoelde kosten zich mede kan uitstrekken over de gedeputeerden in die provincie. Het zal hier meestal gaan om kosten die het gevolg zijn van een dienstongeval.

De wijze waarop een provincie zich, op grond van haar morele aansprakelijkheid, indekt tegen de optredende kosten is een autonome aangelegenheid. Meestal wordt gekozen voor het afsluiten van een ongevallenverzekering voor het gehele ambtelijk personeel. De provincie neemt in zo'n geval de premiebetaling voor de ongevallenverzekering voor haar rekening, terwijl het de gedeputeerde (of diens nabestaanden) mogelijk wordt gemaakt de uitkering die op grond van de ongevallenverzekering wordt gedaan te ontvangen.

Wat de hoogte van de uitkering betreft geldt als uitgangspunt hetgeen algemeen gebruikelijk is in deze verzekerings sfeer en in het bijzonder hetgeen gangbaar is voor het ambtelijk personeel in de betrokken provincie. Over de bevoegdheid van de gedeputeerden tot het nemen van besluiten over zaken die hun aangaan kan vermeld worden dat de gedeputeerden deze bevoegdheid hebben voor zover een algemene regeling wordt getroffen. In het geval van een concreet verzoek is de betrokken gedeputeerde op grond van artikel 58, in samenhang met

artikel 28, eerste lid, onder a, van de Provinciewet van stemming uitgesloten.

Artikel 17

Deze aanvullende uitkering wordt verleend wanneer de ziekten of gebreken, welke tot de ongeschiktverklaring of tot het overlijden van de gedeputeerde hebben geleid, in overwegende mate hun oorzaak vinden in de aard van de opgedragen werkzaamheden of in de bijzondere omstandigheden waaronder deze moesten worden verricht.

Artikel 18

Dit artikel ziet op de kosten van het reizen tussen de woning van een gedeputeerde en zijn of haar plaats van tewerkstelling, het provinciehuis. Deze reizen worden fiscaal als woon-werkverkeer aangemerkt en hiervoor geldt dan ook het reiskostenforfait (zie de uitspraak van de Hoge Raad van 17 juli 1990, nr. 26 839, BNB 1990, 283). De begrippen woning en plaats van tewerkstelling worden in dezelfde zin gehanteerd als in het Verplaatsingskostenbesluit 1989.

Dit artikel biedt, naast de mogelijkheid voor provinciale staten om niets op dit punt te regelen, de bevoegdheid bij verordening te bepalen dat aan een gedeputeerde een tegemoetkoming in deze kosten of een Openbaar-Vervoerjakaart (1e of 2e klasse) wordt verstrekt, dan wel dat een gedeputeerde de keuze wordt geboden tussen een tegemoetkoming of een OV-jakaart. Indien voor een OV-jakaart wordt gekozen, zal in de lijn van artikel 14 Uitvoeringsregling loonbelasting 1990 f 120,- of in geval van een OV-jakaart 1e klasse f 180,- bij het belastbaar inkomen worden geteld.

Ten aanzien van de tegemoetkoming is aangesloten bij de rijksnorm, neergelegd in het Verplaatsingskostenbesluit 1989, en de daarop gebaseerde Verplaatsingskostenregeling 1989, zoals sedertdien gewijzigd en wel in de vorm van een maximum-norm.

Provinciale staten kunnen bij verordening van deze norm naar beneden afwijken.

Op grond van artikel 12 van het Verplaatsingskostenbesluit kan aanspraak worden gemaakt op een tegemoetkoming indien de te reizen afstand tussen woning en plaats van tewerkstelling meer dan 10 kilometer bedraagt. Deze laatste beperking is opgenomen in het eerste lid, onderdeel a.

De vergoeding is belastingvrij indien zij onder de normen blijft van het reiskostenforfait van artikel 4 van de Uitvoeringsregeling inkomstenbelasting 1990 jo. artikel 8 Uitvoeringsregeling loonbelasting 1990.

Artikel 19

Wat de reiskosten voor niet-woon-werkverkeer betreft kunnen provinciale staten bepalen dat de zakelijke kilometers (per auto, per openbaar vervoer en per taxi) individueel kunnen worden gedeclareerd. Voor het gebruik van openbaar vervoer en andere vervoermiddelen (m.u.v. de eigen auto) gaat het om declaratie van de werkelijk gemaakte kosten. Voor het gebruik van de eigen auto wordt aangesloten bij de rijksnorm op basis van artikel 7 van het Reisbesluit binnenland. In dit geval kunnen provinciale staten eveneens in de verordening van het bedrag dat op grond van het Reisbesluit binnenland is vastgesteld, naar beneden afwijken.

Omtrent het te gebruiken vervoermiddel is niets bepaald in het onderhavige besluit. In de regels die provinciale staten kunnen stellen omtrent de verlening van een vergoeding voor reiskosten, kunnen zij ook regels opnemen inzake de eventuele verplichte keuze voor een bepaalde

manier van vervoer, zoals bijvoorbeeld het Reisbesluit binnenland dat in artikel 7 doet door middel van een keuze voor het openbaar vervoer.

De op het Reisbesluit binnenland gebaseerde Reisregeling binnenland kent een vergoeding toe van f 0,57 (bedrag per 1-1-'94) per afgelegde kilometer voor het gebruik van een eigen motorvoertuig. Het staat provinciale staten vrij om dit bedrag lager vast te stellen. Een vergoeding tot f 0,57, alsmede een vergoeding van de kosten per openbaar vervoer, zijn volledig onbelast.

Ten aanzien van de verblijfkosten samenhangend met niet woon-werkverkeer kunnen provinciale staten, op grond van het tweede lid van dit artikel, in de verordening bepalen dat de kosten van zakelijk gebruikte maaltijden en de kosten voor overnachting individueel kunnen worden gedeclareerd. Aan de hoogte van de verblijfkosten wordt in dit besluit geen maximum gesteld.

Evenals bij de reiskosten niet woon-werkverkeer wordt het bij deze verblijfkosten aan provinciale staten overgelaten in de verordening procedurele regels op te nemen omtrent bijvoorbeeld de vereiste bewijsstukken bij declaraties. Tevens kunnen in de verordening regels worden opgenomen over de wijze van verstrekking van de vergoedingen.

Artikel 20

Bij verordening kunnen regels worden gesteld over de kosten van kinderopvang noodzakelijk voor de vervulling van het ambt van gedeputeerde.

Onder de kosten van kinderopvang noodzakelijk voor de vervulling van het ambt van gedeputeerde vallen ook de kosten die voor kinderopvang in de avonden worden gemaakt. Voor een regeling zou bijvoorbeeld kunnen worden aangesloten bij de regeling die er, in een aantal gevallen, is voor het provinciaal personeel.

Artikel 21

Voor de overige kosten, genoemd in het eerste lid, kan een belastingvrije maximale vergoeding worden verstrekt van ten hoogste f 7 576,- (bedrag op jaarbasis per 1-1-1994). Bij de opbouw van dit bedrag is rekening gehouden met de volgende kostencomponenten:

- Cursussen, seminars, symposia, congressen
- Excursies, incl. verblijfkosten
- Vakliteratuur
- Vereniging van statenleden
- Afschrijving tekstverwerker met toebehorende faxapparatuur, andere technische middelen (excl. telefoon)
- Zakelijke telefoonkosten (uitsluitend gesprekskosten)
- Portokosten en fotokopieën
- Bijdrage in de kosten van fractieassistent/fraktieweekends/vergaderkosten fractie/secretariaat van de fractie
- Representatiekosten (bijv. attenties bij recepties).

Het bedrag genoemd in dit artikel is een maximum-norm. Provinciale staten kunnen in hun verordening van deze norm naar beneden afwijken. Voorts dient vermeld te worden dat de vergoeding voor overige kosten fiscaal volledig onbelast is.

Indien door gedeputeerden meer kosten worden gemaakt ter vervulling van het ambt zullen deze (meer)kosten, binnen de ruimte van de aftrekbare kosten, individueel in aftrek kunnen worden gebracht. Hiervoor zullen aan de belastinginspecteur bewijsstukken dienen te worden overgelegd.

De mogelijkheid om kosten af te trekken is overigens beperkter dan het onbelast kunnen ontvangen van vergoedingen. Aftrek van (meer)kosten in de bovengenoemde kostencategorie is nog slechts mogelijk indien wordt

aangetoond dat de werkelijk gemaakte kosten de kostenvergoeding, vermeerderd met het arbeidskostenforfait, overtreffen.

De bedragen voor de vergoeding van overige kosten worden vanaf begin 1994 niet meer herzien aan de hand van het prijsindexcijfer van de gezinsconsumptie, maar aan de hand van de consumentenprijsindex (CPI). De CPI is namelijk beter bruikbaar als maatstaf voor de ontwikkeling van de kosten van het levensonderhoud en als maatstaf voor de koopkracht dan het prijsindexcijfer.

In de CPI wordt voortaan rekening gehouden met de prijsontwikkeling van diensten van de overheid en van contributies aan sportverenigingen en andere organisaties. Voorts houdt de CPI rekening met de consumptiegebonden belastingen. Onder deze belastingen worden verstaan: onroerend-zaakbelasting, motorrijtuigenbelasting, verontreinigingsheffing oppervlaktewateren, rioolrechten/rioolbelasting, reinigingsrechten/afvalstoffenheffing en hondenbelasting.

Artikel 22

Het eerste lid van dit artikel ziet op de situatie dat een gedeputeerde of plaatsvervangend gedeputeerde nog geen kalenderjaar de functie heeft vervuld. Artikel 21 geeft namelijk alleen een jaarbedrag weer. Om misverstanden te voorkomen bepaalt het eerste lid van artikel 22 dat de gedeputeerde of plaatsvervangend gedeputeerde een vergoeding krijgt die evenredig is aan de tijd dat hij de functie heeft uitgeoefend.

Als een (plaatsvervangend) gedeputeerde bijvoorbeeld een half jaar de functie heeft vervuld, ontvangt hij de helft van het maximale bedrag, genoemd in artikel 21.

In het tweede lid van dit artikel wordt een dergelijke regeling ook getroffen voor de gedeputeerde die met toepassing van artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet de betrekking in deeltijd uitoefent.

De voor deze gedeputeerde vastgestelde tijdsbestedingsnorm vormt namelijk tevens het percentage van het in artikel 21 genoemde maximale bedrag dat deze kan ontvangen aan vergoeding voor overige kosten. Als een gedeputeerde bijvoorbeeld de betrekking voor 40% in deeltijd uitoefent, komt hij slechts in aanmerking voor een vergoeding van 40% van f 7 576,-.

Voor een deeltijdgedeputeerde, in de zin van artikel 35, tweede lid, van de Provinciewet, die minder dan een jaar de functie heeft vervuld, dient een berekening van de vergoeding voor overige kosten plaats te vinden eerst op basis van het eerste lid van dit artikel en vervolgens op basis van het tweede lid van dit artikel.

Een gedeputeerde die een half jaar lang de functie voor 40% in deeltijd heeft vervuld, ontvangt dan 40% van de helft van f 7 576,-.

Artikel 23

Zoals in artikel 5 de periode is geregeld waarover de gedeputeerde bezoldiging kan ontvangen, regelt dit artikel de periode waarover een vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen kan worden verkregen.

Daarbij is nog van belang dat het lid van provinciale staten de vergoeding van bijzondere kosten en andere financiële voorzieningen met terugwerkende kracht tot het tijdstip van aanwijzing ontvangt, op het tijdstip dat het lid van provinciale staten meer dan dertig dagen onafgebroken een gedeputeerde heeft vervangen.

Artikel 24

Dit artikel bepaalt dat ook na de inwerkingtreding van dit besluit de gedeputeerden die op grond van het koninklijk besluit van 14 december

1962 tot regeling van de jaarwedden der leden van gedeputeerde staten en van de vergoeding van hun vervangers (Stb. 557) op basis van artikel 43 van de oude Provinciewet, er niet op achteruit mogen gaan. Op hen blijft de bezoldiging, ingevolge welke zij op het moment van inwerkingtreding van dit besluit nog werden bezoldigd, van toepassing.

Artikel 26

In dit artikel is aan het besluit terugwerkende kracht verleend tot en met 1 januari 1994, waardoor aansluiting is bereikt bij het moment van inwerkingtreding van de Provinciewet.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn